

dokonce u výkonu povinnosti svého povolání a nepřekročil-li při tom meze tohoto svého práva, pokud se týče povinnosti svého povolání, jak se v odůvodnění vládního návrhu k zákonu čís. 108/1933 Sb. z. a n., str. 24 (tisk č. 830 posl. sněm.) uvádí, proto, aby v tomto směru byly v praxi veškeré pochybnosti odstraněny. Odůvodnění vládního návrhu se výslovně odvolává na tento výklad nauky a judikatury a uvádí, jaké případy právní povinnosti nebo práva měla osnova tohoto zákona na mysli, tak na př. kárné právo rodičů, povinnost obhájce hájiti zájmy svého klienta, právo poškozeného učiniti trestní oznámení a pod. Případ povinnosti uveřejnění tiskovou opravu není tam uveden a nelze jej sem vzhledem k tomu, co bylo uvedeno, vůbec zařazovati.

Ostatně bylo by nelogické, kdyby odpovědný redaktor nesměl odepřítí uveřejnění opravy podle § 13, č. 4 zák. čís. 126/1933 Sb. z. a n. v případě, že by jejím uveřejněním byl spáchán přečin proti bezpečnosti cti podle zák. čís. 108/1933 Sb. z. a n., když podle téhož § 13, č. 4 zák. čís. 126/1933 Sb. z. a n. smí odepřítí uveřejnění opravy již tehdy, je-li způsob, jakým byla sepsána, hrubě neslušný, tedy když její obsah nezakládá ještě skutkovou podstatu trestného činu. Odpovědný redaktor K. Sch. byl tedy oprávněn také z těchto důvodů odepřítí uveřejnění opravy a byl proto opačným výrokem obou soudů porušen zákon i v ustanovení § 13, č. 4 zák. čís. 126/1933 Sb. z. a n.

Čís. 5428.

Imunita není subjektivním právem člena Národního shromáždění, jehož by se mohl platně vzdátí, nýbrž je výsadou, propůjčenou z důvodů veřejného práva ústavou samé poslanecké sněmovně, resp. senátu Národního shromáždění.

(Rozh. ze dne 15. listopadu 1935, Zm I 1093/35.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací po ústním líčení o zmatečné stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona do postupu okresního soudu trestního v Praze, jímž byl nařízen a proveden svědecký výslech a pak provedeno hlavní přelíčení a vynesena rozsudek ze dne 4. června 1935, uznal právem, že uvedeným postupem byl porušen zákon v ustanovení § 24, 1. odst. ústavní listiny čsl. rep. z 29. února 1920, č. 121 Sb. z. a nař. a § 1 tr. ř., a zrušil postup tento jako zmatečný.

Důvody:

Proti A. P., členu poslanecké sněmovny Národního shromáždění, bylo učiněno 22. března 1933 trestní oznámení pro přestupek § 431 tr. zák. spáchaný v Praze 17. února 1933. K návrhu státního zastupitelství nežádal okresní soud trestní v Praze, k projednání této trestní věci příslušný, za vydání poslance A. P., nýbrž vedl trestní věc v patrnosti pro případ, že by A. P. před uplynutím promlčecí lhůty pozbyl poslanecké imunity.

Dne 19. ledna 1935 nařídil okresní soud k návrhu státního zastupitelství výslech dvou svědků v této trestní věci a provedl jej 1. března a 18. dubna 1935. Dne 18. května 1935 nařídil proti obžalovanému A. P. hlavní přelíčení pro přestupek § 431 tr. z. na den 4. června 1935 a rozsudkem z téhož dne uznal jej tímto přestupkem vinným a odsoudil jej podle § 431 tr. z. k trestu na penězích 50 Kč, v případě nedobytnosti do vězení na 24 hodin, podmíněně se zkušební dobou 1 roku. V protokolu o hlavním přelíčení je konstatováno, že »návrh trestní byl učiněn v době, kdy poslanecká sněmovna byla rozpuštěna, a že obžalovaný byl poslancem opět zvolen, že však souhlasil, aby věc byla v jeho zájmu ukončena rozsudkem ihned, že se vzdává pro ten případ imunity«.

Postupem okresního soudu byl porušen zákon. Podle § 24 ústavní listiny je k jakémukoliv trestnímu stíhání člena Národního shromáždění, pokud nejde o výjimku podle 2. odstavce tohoto ustanovení, třeba souhlasu příslušné sněmovny. Ze spisů vychází najevo, že za vydání poslance A. P. v této trestní věci nebyla žádána ani předešlá (rozpuštěná) ani nově zvolená poslanecká sněmovna.

Okresní soud trestní porušil poslaneckou imunitu a ustanovení § 24 úst. listiny i § 1 tr. ř. v době, kdy byl obžalovaný ještě členem bývalé poslanecké sněmovny, porušil ji dále tím, že v řízení pokračoval, provedl hlavní přelíčení a vynesl rozsudek, přes to, že, jak soud sám konstatuje, byl A. P. v té době opět zvolen poslancem a tím znovu nabyl imunity.

Práva imunity nemohl se obžalovaný platně vzdáti, jak mylně má za to okresní soud, poněvadž tu nejde o subjektivní právo poslancovo, nýbrž o výsadu propůjčenou z důvodů veřejného práva ústavou samé sněmovně poslanecké, resp. senátu Národního shromáždění (srov. rozh. č. 2982 Sb. n. s.). Zmateční stížnosti na záštitu zákona bylo proto podle §§ 33, 292 tr. ř. vyhověno.

Čís. 5429.

Rozsudku, vnesenému trestním soudem občanským nad osobou podléhající pravomoci soudů vojenských, nelze přiznati povahu rozsudku schopného právních účinků, nanejvýš rei iudicatae.

Postup zrušovacího soudu v takovém případě, pokud se neomezuje na výrok o porušení zákona, nýbrž zrušuje též část řízení jakož i rozsudek občanského soudu, neodporuje posledním dvěma větám § 292 tr. řádu.

(Rozh. ze dne 15. listopadu 1935, Zm II 415/35.)

Nejvyšší soud uznal jako soud zrušovací po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona do postupu okresního soudu v Mikulově v trestní věci proti obžalovanému M. S. pro přestupky podle § 506 tr. z. a § 8 zákona ze 16. prosince 1930, č. 4 Sb. z. a n. z roku 1931, takto právem:

Postupem okresního soudu v Mikulově v trestní věci, počínajíc nařízením hlavního přelíčení proti obžalovanému M. S. pro přestupky podle